

Hella Kuipers
schrijfcoaching
cursussen

Heldenreis Nieuwsbrief jrg. 4 - nr. 6 - okt. 2012

verschijnt 11x per jaar (niet in januari)

Nieuws en Actualiteiten

NIEUWE LOCATIE SCHRIJFCAFÉ

Het [Heerenveense Schrijfcafé](#) is elke tweede zaterdag van de maand.

- Tijd: 10.00 – 12.00 uur.
- Kosten: €12,50 inclusief 2 consumpties.
- Data 2012: 13/10, 10/11, 8/12
- Locatie: Grand Café Paul Kruger, Paul Krugerkade 1, 8441 ER Heerenveen.
- Aanmelden: niet nodig, wel fijn info@heldenreis.nl (Hella Kuipers)
- info@spiegelskrift.nl (Ingrid Barmentloo)
- samen schrijven aan de hand van gevarieerde opdrachten
- een ontspannen manier om met schrijven kennis te maken.
- schrijfervaring niet nodig, alleen pen en papier meenemen
- ken je iemand die het schrijfcafé ook leuk zou vinden? Sleep hem/haar mee of stuur deze nieuwsbrief door!

Ik hoop jullie te zien op een van de workshops bij de [Volksuniversiteit Fryslân](#). De eerste [schrijfworkshop](#) is op 14 oktober, en op 7 oktober geef ik een lezing over [Romaanse Kerken](#) in Friesland.

schrijfinspiratie

Voor mijn trouwe autobioploeg moet ik elk semester weer een nieuwe lessenserie verzinnen. Ze schrijven al zo lang, je zou denken dat de vijver leeggeschreven raakt, maar niets is minder waar.

Steeds komen er nieuwe herinneringen, of worden bekende herinneringen in nieuwe vormen gegoten.

We maken uitstapjes naar fictie, naar sprookjes en gedichten.

Naar aanleiding van een afbeelding die op twitter voorbijkwam - [Naaktportret van oudere vrouw wint BP Portrait Award 2012](#)- kreeg ik het idee voor een serie over Het Lichaam.

In zeven lessen beantwoorden we de volgende vragen:

- waar hebben mijn voeten allemaal gelopen, waar hebben ze mij gebracht?
- welke kapsels heb ik gedragen, wat hebben mijn haren beleefd?
- wat hebben mijn handen allemaal gestreeld, gedaan en gemaakt?
- wat heeft mijn hart geraakt?
- wat heeft mijn mond allemaal geproefd?
- wat hebben mijn ogen gezien?
- waar ben ik mijn lichaam dankbaar voor?

Mijn verhaal over mijn voeten staat [hier](#).

columns

1) schrijversleven (2012)

Als je een schrijversreünie hebt, en je voorneemt om schrijfervaringen uit te wisselen, voel je - nee, wat zég ik nou altijd, houd het bij jezelf, vervang al die je's door ik's, durf te schrijven wat je zeker weet - voel ik dus, opeens een oud vijandje op de deur kloppen. Na zoveel jaren schrijfschap, na zoveel The Artist's Way en aanverwante goeroes, is het vijandje nog altijd niet dood.

Geniepig fluistert hij over al die keren dat ik niet schreef. Over dat boek dat maar blijft steken bij losse filmbeelden, die opflakkeren als verlichte perrons in de nacht, gepasseerde stations misschien wel en een boek dat er nooit meer zal komen.

Wat kan ik goed voor anderen bedenken hoe ze moeten schrijven. Wat kan ik ze vol enthousiasme laten uitstappen op hun stations, en laten opschrijven wat ze zien en meemaken. Ze zijn zo blij met me, en ik zwaai ze na met mijn ene roman in mijn hand.

Ik doe wat ik de wanhopigsten aanraad: "voeling houden met je schrijverschap". Ik zet het tussen aanhalingstekens omdat dat moet van vijandje. Want wat heeft het om 't lijf, zo'n [schrijfveerhaiku](#) die in 5 minuten op papier staat, een dichtregel die ik overschrijf in m'n dagboek omdat hij even de weggedoken schrijver in mij verlicht. De dagelijkse schrijftip op twitter, weerwoord op een verkeerd opgevatte taalnazitweet, veel verder komt het niet.

In 2001 wijdde ik een column aan de schrijver in mij die vastigheid nodig heeft, die wel met grote woorden kan onderschrijven dat zij ook in haar gedichten wonen kan, maar erachter komt dat dat niet waar is. Dat er een thuis moet zijn van steen, met een postcode. Dus kan ik nu mijn niet-schrijverij fijn ophangen aan de verhuizing. Maar de waarheid is natuurlijk dat ik al ontzaglijk lang niet schrijf. Niet doorschrijf, in elk geval. Een roman, bedoel ik. Want columns en

nieuwsbrieven en lesmateriaal en stukjes voor de autobiodames: ze vloeien moeiteloos uit de pen. Maar het echte, het diepe, het ware - dat niet.

Soms ben ik zo bang dat het allemaal niet waar is, waar ik zo heilig in geloof. Dat je écht pas een schrijver bent als een echte uitgever je boek heeft gepubliceerd, en als echte recensenten zeggen dat het goed is.

Terwijl ik nergens zo heilig in geloofde als in de waarheid van mijn boek.

Wat voor baat heeft het vijandje erbij om mij m'n schrijverschap te ontnemen? Of betekent het juist dat ik op het punt sta de ultieme stap te zetten die het mij mogelijk zal maken om me eindelijk, eindelijk weer met zorgeloosheid te omringen, en dat dat mijn ruimte was - Bert Schierbeek - zodat ik eindelijk eindelijk zelf schrijver kan worden?

Ik hoop het. Voorlopig staat het schrijversleven op pauze, en moet ik het doen met die armzalige zeventien lettergrepen per dag.

2) thuisloos (2001)

Slauerhoff heeft het mooier gezegd. 'Alleen in mijn gedichten kan ik wonen.' Terwijl het huis om mij heen werd afgetuigd, bleef ik thuis in mijn verhaal. Ik was niet ongelukkig want ik had onderdak. Zelfs toen de computer in zijn doos verdween, en ik overbleef met alleen het basisgereedschap van de schrijver: pen en papier, hield ik dat honkvaste gevoel. Ik was een schrijver en niets kon mij deren. Vol goede moed deed ik voor de laatste maal de deur van ons geliefde huis in Schotland achter me op slot.

Ik was een thuisloze maar met een draagbaar huis. Dacht ik.

Nu ben ik al vier weken in Amerika, en ik heb nog geen huis. Ik schrijf niet meer, ik kijk jaloers naar enorme vrachtwagens met complete huizen erop. Wat verbeeldde ik me, te denken dat ik genoeg zou hebben aan een schrift en mijn trouwe rode parkerpen. Wat verbeeldde ik me, te denken dat ik me kon meten met Slauerhoff.

Ik ben zwak zonder eigen haard. De sleutels tot mijn tweede huis, het schrijven, zitten in een container, samen met mijn kopjes en borden, mijn bed en mijn schilderijen, in dat ladenkastje dat altijd op mijn bureau staat. Pas als die spullen weer omringd zijn door mijn eigen muren kan ik mijn schrijfhuis ontsluiten.

Ik benijd Slauerhoff, maar kan het niet veranderen.

blijf tóch schrijven!
Hella Kuipers